

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-03429/24-5

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako věcně příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 4 a § 20 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o stížnosti žadatele o informace, pana Mgr. Dušana Dvořáka, nar. 12. 1. 1962, bytem Přichystalova 180/14, 779 00 Olomouc (dále jen „žadatel“), proti postupu Nejvyššího soudu, se sídlem Burešova 571/20, 602 00 Brno, při vyřizování žádosti o informace ze dne 17. 7. 2024, takto:

Nejvyššímu soudu se dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, **přikazuje, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žadatelovu žádost** o informace ze dne 17. 7. 2024 v souladu s jejím zněním.

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel podal dne 17. 7. 2024 u Nejvyššího soudu (dále také „povinný subjekt“), žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), v následujícím znění:

*„Dne 30.7.2020 nejvyšší soud pod sp.zn. Zin 126/2020 mi ve svém sdělení do kriminálu potvrdil, že všechna má dovolání na odsuzující rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Okresního soudu v Prostějově od roku 2010 vedená pod sp.zn. 8 Tdo 1231/2011,6 Tdo 1493/2014,11 Tdo 181/2015, 6 Tdo 323/2016, 11 Tdo 61/2018,11 Tdo 426/2018,11 Tdo 1455/2018,11 Tdo 1332/2019,11 Tdo 1478/2019 a 11 Tdo 674/2020 jsou ve věci porušení § 283 tr. zákoníku, když jsem bez povolení pěstoval konopí na výrobu léku pro výzkum a nemocné. Pročetl jsem odůvodnění předmětných rozhodnutí nejvyššího soudu ve věci **řádného označení existence konkrétního právně závazného předpisu pro policii, jak má policie měřit obsah THC v konopí u jeho pěstitelů**. Protože pouze u dovolání sp.zn. 11 Tdo 181/2015 a 6 Tdo 323/2016 jsem našel výrok, že znalecká metodika policie vychází z unijního předpisu, **sdělte mi prosím, kdy daný znalecký předpis (metodiku) police vydala a pod jakým evidenčním číslem**, neboť policie sdělila, že eviduje vydání znalecké metodiky měření obsahu THC v konopí v tzv. indorových pěstírnách z listopadu 2021 vedené pod č. 54/2021, což ale nebyl můj případ, neboť jsem konopí vždy pěstoval na výzkumnické farmě v Ospělově.“*

(Dále jen „žádost“).

[2] Dne 19. 7. 2024 vydal povinný subjekt pod sp. zn. Zin 117/2024 sdělení o odložení žádosti s odkazem na ustanovení § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. V uvedeném sdělení povinný subjekt uvedl, že projednávaná žádost nespadá do jeho působnosti. K tomuto dodal, že z obsahu žádosti přímo vyplývá, že se jedná o dotaz směřující na Policii České republiky, na kterou se žadatel již, dle svého vyjádření, obrátil. Z uvedeného důvodu povinný subjekt žadatele neodkázal na další povinný subjekt, ke kterému by měl svoji žádost o informace podat. Uvedené sdělení o odložení žádosti bylo žadateli doručeno do jeho datové schránky dne 20. 7. 2024.

[3] Dne 20. 7. 2024 podal žadatel proti postupu povinného subjektu spočívajícího v odložení žádosti stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. V předmětné stížnosti žadatel nejprve shrnul dosavadní postup ve věci obdobné žádosti o informace směřované Ministerstvu vnitra i povinnému subjektu. Žadatel namítá, že svojí žádostí usiloval o specifikaci označených výroků povinného subjektu v konkrétních rozhodnutích. Žadatel dále uvedl, že povinný subjekt ve svém sdělení neoznačil konkrétní instituci pro vznik dané právní normy, byť to není jeho zákonnou povinností. Žadatel uzavřel, že s ohledem na uplatněné námítky žádá, aby povinný subjekt požadovanou informaci poskytl z podkladů k rozhodnutím o dovolání sp. zn. 11 Tdo 181/2015 a 6 Tdo 323/2016 anebo označil povinnou instituci pro vznik dané právní normy. Žadatel navrhnul, aby Úřad poskytnutí požadované informace přikázal.

[4] Povinný subjekt neshledal důvod pro postup formou tzv. autoremedury ve smyslu § 16a odst. 5 InfZ, a proto v souladu s tímto ustanovením dne 22. 7. 2024 předložil Úřadu předmětnou stížnost společně se stanoviskem, přičemž dne 26. 7. 2024 doložil související spisový materiál Úřadu.

[5] Povinný subjekt v uvedeném stanovisku mimo zhodnocení procesního vývoje posuzované věci setrval na svém postupu spočívajícím v odložení žádosti o informace, k čemuž doplnil, že není pravdou, že by žadatele neodkázal na další instituci, k čemuž se odkázal na obsah svého sdělení o odložení žádosti. Povinný subjekt dále uvedl, že na otázce, zda se informace nachází v jeho působnosti, nehraje roli rozhodovací činnost Nejvyššího soudu o dovoláních v konkrétních trestních věcech. Povinný subjekt, dle svého vyjádření, by mohl žádost hodnotit jako nepřijatelný opravný prostředek, neboť žadatel dle obsahu žádosti hodnotí odůvodnění soudních rozhodnutí jako nedostatečná. Podle povinného subjektu nelze skrze InfZ přezkoumávat závěry soudního rozhodnutí, k čemuž se odkázal na body 22, 24 a 25 rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 3. 2024, č. j. 65 A 7/2023-47. Povinný subjekt závěrem dodal, že s ohledem na charakter projednávané žádosti a zákonné působnosti Nejvyššího soudu přicházela v úvahu aplikace i dalších zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti, přičemž samotné procesní spisy se nenacházejí u povinného subjektu. Povinný subjekt nicméně trvá na tom, že jediným možným řešením bylo předmětnou žádost v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložit.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[6] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení řízení o stížnosti na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace.

[7] Nejvyšší soud je povinným subjektem dle InfZ. Dle ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nelze určit jeho nadřízený orgán; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen dle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ a je jím Úřad.

III.

Věcné posouzení stížnosti

[8] InfZ obsahové náležitosti stížnosti na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace nestanoví. Z povahy věci lze dovodit, že ze stížnosti musí být zřejmé, kdo ji činí, jakému povinnému subjektu je určena a jaké věci se týká. Pokud jde o povinnost tvrzení a povinnost důkazní, jde o základní principy spojené s jakýmkoli opravnými prostředky, třebaže u stížnosti nelze hovořit o povinnosti žadatele označit důkazy na podporu svých tvrzení, jako je tomu u účastníka správního řízení dle správního řádu. Je tedy v zájmu stěžovatele, aby své námitky směřující proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace vymezil co nejkonkrétněji a svá tvrzení doložil, resp. navrhl důkazy, je-li to v konkrétním případě nutné pro přezkoumání postupu povinného subjektu. Tvrdí-li žadatel skutečnosti, pro něž nejsou důkazy, zůstávají jeho tvrzení v pouhé rovině spekulací a musí s nimi být také tak naloženo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2011, č.j. 2 Ans 8/2010-68, či odborný komentář – JELÍNKOVÁ, Jitka; TUHÁČEK, Miloš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: praktický komentář*. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 233).

[9] Pokud jde o rozsah stížnostního přezkumu, pak platí, že nadřízený orgán přezkoumává postup povinného subjektu v rozsahu vymezeném žadatelem s tím, že nadřízený orgán není vázán pouze námitkami žadatele. Pokud nadřízený orgán zjistí jiné než stěžovatelem tvrzené pochybení povinného subjektu, musí k tomuto zjištění při vyřizování stížnosti přihlídnout. Pokud však stěžovatel nesplní svou povinnost „tvrdit a prokázat“, nemůže později vytýkat nadřízenému orgánu, že určité nikoli zjevné pochybení povinného subjektu nebylo nadřízeným orgánem v rámci stížnostního řízení „odhaleno“. V zásadě tedy lze konstatovat, že postup povinného subjektu přezkoumává nadřízený orgán jednak z hlediska žadatelem uplatněných námitek a jednak z hlediska případné existence ze spisu zjevných pochybení. V případě, kdy stěžovatel ve stížnosti neuvede žádné námitky, může se nadřízený orgán omezit jen na přítomnost případných zjevných pochybení, přičemž stěžovatel pak nemůže následně nadřízenému orgánu účinně vytýkat, že nadřízený orgán neobjevil „skrytou vadu“ v postupu povinného subjektu (srov. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 924).

[10] Povinný subjekt ve smyslu § 14 odst. 5 písm. c) InfZ posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli. Sedmidenní lhůta pro sdělení o odložení žádosti je lhůtou pořádkovou (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 238/2005-48), takže povinný subjekt může žádost odložit i po jejím uplynutí – zjednodušeně řečeno, ani uplynutím sedmi dnů ode dne podání žádosti se z požadovaných informací nestanou informace, které se k působnosti povinného subjektu začnou vztahovat. V uvedeném případě platí, že prvním dnem lhůty pro sdělení o odložení žádosti je den následující po doručení (podání) žádosti (srov. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 705.).

[11] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/202-40, platí, že: „...odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ nepředstavuje nečinnost, nýbrž úplné vyřízení žádosti. Tento závěr ostatně koresponduje s dřívější rozhodovací praxí správních soudů, podle níž „sdělení o odložení žádosti o informace z důvodu, že informace nespadá do působnosti povinného podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žadatele o informaci“ (rozsudek téhož soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 Ans 7/2011-94). Proti odložení žádosti z důvodu, že požadované informace se nevztahují k působnosti povinného subjektu, je tedy třeba brojít žalobou podle § 65 s. ř. s., neboť se jedná o rozhodnutí v materiálním smyslu. Stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti poukazuje na komentářovou literaturu (Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 911), ve které se mj. konstatuje závěr, že v případě odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona je „myšlenková konstrukce“ stížnosti taková, že „protiprávním odložením vůbec nenastaly účinky odložení a tudíž je povinný subjekt v nečinnosti s vyřízením žádosti.“ Tento názor však s ohledem na shora předeslanou judikaturu správních soudů neobstojí, resp. nemění nic na závěru, že sdělení o odložení žádosti o informace z důvodu, že informace nespadá do působnosti povinného subjektu podle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona, je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žadatele o informaci, a že se jedná o rozhodnutí v materiálním smyslu.“

[12] Úřad se dále zabýval v rozsahu požadovaném žadatelem tím, zda povinný subjekt při vyřizování žádosti o poskytnutí informace postupoval zejména v souladu s ustanoveními § 14 InfZ.

[13] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Úřad k závěru, že stížnost žadatele je důvodná.

[14] Úřad posoudil obsah žadatelovy žádosti a způsob, jakým byla vyřízena. Žadatel ve své žádosti usiloval o sdělení data a označení metodického předpisu vydaného Policií České republiky, k čemuž se odkazoval na bližší nspecifikované odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu o dovolání sp. zn. 11 Tdo 181/2015 a sp. zn. 6 Tdo 323/2016. Žadatel k tomuto doplnil, že Policie České republiky žadateli sdělila, že „eviduje vydání znalecké metodiky měření obsahu THC v konopí v tzv. indorových pěstírnách z listopadu 2021 vedené pod č. 54/2021“.

[15] Povinný subjekt žadatele ve sdělení o odložení žádosti vyrozuměl, že požadované informace nespadají do jeho působnosti, aniž by však svůj postup podrobněji zdůvodnil, aby bylo lze přezkoumat, že okruh žadatelem požadovaných informací skutečně do působnosti povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ nespadá.

[16] Odložení žádosti pro nedostatek působnosti musí být řádně odůvodněné i co do vztahu k ustanovení § 2 odst. 1 InfZ. Povinný subjekt měl podrobně popsat, proč se požadovaná informace jeho vymezené působnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ netýká.

[17] Do působnosti povinného subjektu přitom ve smyslu výše odkazovaného ustanovení náleží veškerá jeho činnost, vrchnostenská i nevrchnostenská. Povinný subjekt v tomto ohledu dostatečně nezdůvodnil, proč se informace, které, dle žadatele, jsou v konkrétně označených soudních spisech, nevztahují k jeho působnosti, která je vymezena např. zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon č. 6/2002 Sb.“). Žadatelova stížnostní námitka je důvodná.

[18] K výše uvedenému lze doplnit, že do věcné příslušnosti povinného subjektu spadá ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., rozhodování o mimořádných opravných prostředcích v případech stanovených zákonem o řízení před soudy. Nelze se tedy ztotožnit s vyjádřením povinného subjektu, že by tato skutečnost neměla na vyřízení žadatelovy žádosti o informace žádný vliv.

[19] Pokud povinný subjekt ve svém stanovisku tvrdí, že předmětné procesní spisy se u povinného subjektu nenacházejí, přičemž zvažoval i jiné důvody pro odmítnutí žádosti, nebylo důvodu žadatelovu žádost pro nedostatek působnosti odkládat, nýbrž o ní kvalifikovaně rozhodnout ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) InfZ, tj. odmítnout ji na základě ustanovení § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s příslušným hmotněprávním ustanovením téhož zákona.

[20] K odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 3. 2024, č. j. 65 A 7/2023-47, lze uvést, že závěr o nepřípustnosti využití InfZ jako specifického opravného prostředku proti soudním rozhodnutím je sice relevantní, nicméně nijak neřeší otázku, zda okruh žadatelem vymezených informací, do působnosti povinného subjektu spadá či nikoli.

[21] Lze však uvést, že závěry vyplývající z bodů 23 a 24 předmětného rozsudku mohou být využitelné v rámci opětovného vyřízení žádosti, pokud povinný subjekt nedospěje k opačnému závěru a žadatelem požadované informace poskytne v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.

[22] Úřadu však v nyní projednávaném případě nepřísluší hodnotit, zda žadatelem požadované informace jsou skutečně informacemi zaznamenanými ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ či informacemi neexistujícími, či informacemi s nimiž má povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost disponovat, neboť předmětem stížnostního řízení bylo posouzení, zda vyřízení žádosti postupem dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ bylo provedeno v souladu s právními předpisy, přičemž Úřad shledal, že toto ustanovení bylo aplikováno v rozporu s ohledem na zjištěné skutečnosti ve správním spise.

IV. Závěr

[23] Po posouzení obsahu žadatelovy žádosti a postupu povinného subjektu při jejím vyřizování, Úřad shledal, že žadatelova žádost byla odložena v rozporu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, čímž nedošlo k úspěšné realizaci ústavně zaručeného práva žadatele na informace vyplývajícího z čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[24] Podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) InfZ Úřad povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 5 téhož zákona.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Úřad k závěru, že žadatelova žádost ze dne 17. 7. 2024 nebyla vyřízena zcela v souladu s InfZ, přičemž současně nebylo vydáno rozhodnutí o jejím odmítnutí.

[26] Úřad s ohledem na dikci ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) za středníkem InfZ zkoumal, zda je v uvedeném případě dán důvod pro postup dle § 16 odst. 5 téhož zákona,

příčemž s ohledem na nedostatek informací o skutkovém stavu věci nejsou jeho podmínky naplněny. Je třeba doplnit, že řádné vyřízení a posouzení žádosti spadá primárně do pravomoci povinného subjektu. Úřad tuto pravomoc nemůže v rámci své přezkumné činnosti nahrazovat, zejména pokud jde o konkrétní skutková zjištění a jejich posouzení. S ohledem na formulaci žadatelovy žádosti nelze navíc dospět k jednoznačnému závěru, zda poskytnutí informací nebrání některý z důvodů uvedených v § 2 odst. 4 InfZ, příp. § 7 až § 11b InfZ. Toto zjištění by měl primárně prověřit povinný subjekt, nikoli Úřad, který z povahy věci nedisponuje znalostmi vnitřních poměrů povinného subjektu.

[27] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 26. září 2024

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Mgr. Dušan Dvořák, Přichystalova 180/14, 779 00 Olomouc, ID DS: r8u3nhx
2. Nejvyšší soud, Burešova 571/20, 602 00 Brno 1, ID DS: kccaa9t